

1892-4

AFSENDER

Christine Mackie

MODTAGER

Laura Warberg

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Da

Dateringsbegrundelse:

Brevet er udateret. Christine Mackie opholdt sig, efter at hun havde født sin datter 22. marts 1892, hos Fru Hansen i København. Eftersom hun skriver, at hun nok kan komme hjem til maj, og brevet er skrevet en tirsdag, må Christine have sendt brevet i april 1892.

Generel kommentar:

Efter at have født sin datter 22. marts 1892 på Pleie- og Fødselsstiftelsen i København boede Christine Mackie en månedstid hos Fru Hansen. Barnet blev bortadopteret til Christines faster og hendes mand.

Beklædningsgenstanden havelock er opkaldt efter den engelske general Henry Havelock, der døde 1857. Han var kendt for at bære et hvidt klæde, der dækkede for uniformskasketten og hang ned over nakken og en del af ryggen som beskyttelse mod den brændende sol. Ifølge Ordbog over det danske Sprog (ODS) betyder havelok "kappe (herreoverstykke) uden ærmer og med fast slag".

Digtet "Landskab" er skrevet af norske J.S. Welhaven. Sidste vers, hvorefter en del i brevet mangler, lyder:

Og mange kende sig langst paa Gled
Ad Dødens forstummende Strømme;
De andre letter i Flok efter Flok
At læges i Menneskers

Drømme. Digtet "Det bødes der for i lange Aar" er skrevet af I.P. Jacobsen.

Omtalte personer:

- Hansen, Fru

Arkivplacering:

Kerteminde Egns- og Byhistoriske

Arkiv, BB3865

Trykt udgave:

Nej

Proveniens:
Gave til Østfyns Museer fra en
efterkommer af Astrid Warberg-
Goldschmidt

DOKUMENTINDHOLD

Christine genvinder kræfterne og vil gå tur hver dag. Hun kommer nok hjem til maj. Christine kan passe den blå havelock/frakke igen, selvom moderen ikke troede det.

To digte er afskrevet i brevet.

TRANSSKRIFTION

Tirsdag.

Kære Mor! Bare to Ord for at sige dig, at jeg har det godt, det går meget hurtigt frem med at få Kræfter, igår var jeg ude lidt, Fru Hansen mente godt, det kunde gå an, nu vil jeg gå en Smule ud hver Dag, det styrker dog; der bliver intet i Vejen for, at jeg kan komme hjem til Maj. Den blå Havelock, som du mente, aldeles ikke vide kunne nå om mig, passer jeg udmærket. Tak for dit sidste Brev.

Mange Hilsner fra din Basse.

[Skrevet side 1; på hovedet:]

Det bødes der for i lange År, som kun var en flygtig Glæde, det smiler man frem i en flygtig Stund, man bort kan i År ej græde.- Der rinder Sorg, rinder Harm af Roser røde. Der ages på Lykkens gyldne Hjul så fast, at én intet sandser; men Sorgens trælsomme tunge Læs det venter os dog, når vi stanser. - Der rinder Sorg, rinder Harm af Roser røde. Der leves i Lyst som halvt i Drøm, men Sorgen har ingen Drømme: med vågne Øjne den på Dig ser - Øjne som sugende Strømme. - Der rinder Sorg, rinder Harm af Roser røde. Ej Smilet vil lyse din Dag i Seng, men Tåren har gode Stunder; thi Smil er Glands kun af det, der er, Gråd Skyggen af det, der gik under.

[På side 2:]

Landskab

En vidtstrakt Hede med mossede Sten, lidt blinkende Vand i det fjærne, en gulhvid Stribe hvor Solen gik ned, én eneste skælvende Stjerne.

Og sælsomt susende Aftenens Vind

Saa langeligt sukkende aander,

Som kæred mindeligt i den en Sjæl

For jordiske Véer og Vånder.

Da Solen vågned, vel tusende Håb

Strøg fremad på dristige Vinger;

Hvem ved, om ikke den sukkende Vind

De såre og Stækkede bringer?

Hvem ved, om ikke de samle sig her

Som Fugle ved Efterårstrækket

Og prøve: have end Vingerne Kraft

Mon, eller er evig de stækket?

De flest kende sig længst på Gled

Ad Dødens forstummende Strømme;

De andre letter i Flok efter Flok

At læges i Menneskers Drømme.

[Der mangler et hjørne af papiret, så de to sidste linjer er i databasen
afskrevet efter tekst fundet på internettet)

Kære Mor! Kære So Du for at
sige mig, at j. har det godt, det går meget
hurtig frem med at få kræfter, i går var j.
ude lidt, Fru Hansen mente godt, det kunde
gå an, nu vil j. gå en Tur til en anden Dag, det
skyer dog; der bliver ikke i Vej for at j. kan
komme hjem til Maj. Den blå Haverose, som
du mente, aldeles ikke vilde kunne stå om udsig,
passer j. udmærket. Tak for det sidste brev.
Mange Hilsener fra den gamle.

[illegible]

Landskab

En vidstrakt Havs med morskede Sten, list blinkende
Bund i det fjærne, en gulbrød Skibe, hvor Solen gik
ned, en eneste skælende Stjerne.

Og salsonst kunde Aftens Vind
Skæ langligt stikkende stunder,
Som høres mindeligt i den en Sjæl
For jordiske Vær og Vænder.

Da Solen vægges vel kende Hæb
Strøg frem på indige Vinger,
Hvem ved om ikke den stikkende Vind
de sære og slakkede bringer?

Hvem ved om ikke de sande sig her
Som Fugle ved Efterskrækket
Og prøve have end Vingers Kraft
Nuv, eller er evig de slakket?

De pleit kende sig langt på Ild
At dødens forstummende Stønnen
Vetter i Flok eller Flok
Menneskers Drømme.